

Arrest

nr. 167 224 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2012 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer heeft op 28 maart 2013 een medisch advies uitgebracht, stellende dat de door verzoeker ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard op 19 april 2013. Dit is de bestreden beslissing.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Q., G. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Georgië
geboren te T. (...) op 10.03.1967
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28/03/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek een medisch advies heeft verschaft. De ambtenaar-geneesheer diende volgens de verzoekende partij ook zelf bijkomende informatie op te vragen of een specialist te raadplegen.

2.1.2. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid. vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid. die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven over de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch dossier dat verzoeker heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen aandoeningen (hepatitis C) niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het loutere gegeven dat verzoeker bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard.

De verzoekende partij betoogt dat zij bijkomend diende te worden onderzocht omdat de procedure 'in totaal één jaar' zou hebben geduurd en er bijgevolg geen actuele medische toestand meer kon worden beoordeeld.

Het komt aan de verzoekende partij toe om haar dossier te actualiseren en recente stukken te voegen. Wanneer verzoeker een aanvraag indient, rust op hem de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken.

Verzoeker kan niet dienstig bij zijn verzoekschrift 'recente medische attesten voegen, die hij voordien niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Al evenmin bepaalt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat het aan de ambtenaar-geneesheer zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen er geen rekening zou zijn gehouden door de ambtenaar-geneesheer. Het medisch advies luidt:

"Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 12/04/2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 20/02/2012 blijkt dat de beschreven hepatitis C, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De vermelde hepatitis C blijkt reeds behandeld.

De behandeling van hepatitis C duurt maximum 1 jaar.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15december1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel".

Gelet op het feit dat de aangevoerde 'actuele toestand' niet aan de gemachtigde ter kennis was gebracht, kon er geen rekening mee worden gehouden en kan er dan ook niet aannemelijk worden gemaakt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer onterecht zou hebben geoordeeld op basis van de door hem overgemaakte medische documenten dat de ziekte reeds behandeld zou zijn en dat de beschreven hepatitis C, zelfs zonder behandeling, actueel geen risico zou vormen voor zijn leven of fysieke integriteit.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 9ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt andermaal dat de ambtenaar-geneesheer bijkomend advies diende in te winnen van deskundigen en hem diende aangeschreven te hebben met het oog op verder onderzoek over de actuele medische toestand.

2.2.2. De Raad wijst nogmaals op het feit dat wanneer de verzoekende partij een aanvraag indient, op haar de verplichting rust zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekende partij heeft verder kritiek op het feit dat de ambtenaar-geneesheer geen advies heeft gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden. Verzoekers betoog gaat evenwel voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer zelf. De ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de vermelde hepatitis C reeds blijkt behandeld te zijn en dat de behandeling maximum 1 jaar duurt. Verzoekende partij betwist dit gegeven niet maar blijft

verwijzen naar een voorgehouden 'actuele medische toestand' die zij zelfs niet eens aan de gemachtigde ter kennis heeft gebracht.

Er werd ook wel degelijk standpunt ingenomen met betrekking tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De ambtenaar-geneesheer liet gelden dat zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland dit niet betekent dat betrokkene onmenselijke of vernederend wordt behandeld. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kon er in verzoekers situatie dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van verzoeker een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen. artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1. eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat er geen standpunt werd ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst, doch werd enkel ten onrechte gesteld dat er geen behandeling meer zou zijn.

2.3.2. In haar uiteenzetting onder het derde middel beperkt de verzoekende partij zich in wezen tot een herhaling van de kritiek die werd geformuleerd in het eerste en tweede middel. Verzoeker betoogt dat er onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst, m.n. in welke mate de actuele pathologie zal evolueren, alsook dat om die reden specifiek diende te worden onderzocht of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het volstaat te verwijzen naar de besprekingen van de eerste twee middelen. Reeds werd vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, waar door de ambtenaar-geneesheer geadviseerd wordt dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker middels de uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling

onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers betoog gaat evenwel voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer zelf. De ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de vermelde hepatitis C reeds blijkt behandeld te zijn en dat de behandeling maximum 1 jaar duurt. De ambtenaar-geneesheer oordeelde tevens terecht dat 'zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld'. Er werd wel degelijk standpunt ingenomen met betrekking tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Er wordt geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC